РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

20 септември 2011 година *

По дело T-232/10

Couture Tech Ltd, установено в Tortola (Британски Вирджински острови), за което се явява г-н B. Whyatt, barrister,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н G. Schneider, в качеството на представител,

ответник,

с предмет жалба, подадена срещу решението на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 5 март 2010 г. (преписка R 1509/2008-2) относно заявка за регистрация като марка на Общността на фигуративен знак, изобразяващ съветския герб,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик) председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 21 май 2010 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 7 септември 2010 г.,

предвид решението на председателя на Общия съд от 9 декември 2010 г. за отхвърляне на подаденото от жалбоподателя искане за отстраняване,

предвид липсата на искане от страните за насрочване на съдебно заседание в едномесечен срок от съобщаването, че писмената фаза на производството е приключила, и като реши въз основа на доклад на съдията докладчик и на основание член 135а от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе без провеждане на устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 22 декември 2006 г. жалбоподателят Couture Tech Ltd подава заявка за регистрация на марка на Общността пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) съгласно Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1 стр. 146), изменен (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е възпроизведеният по-долу фигуративен знак:

3 Стоките и услугите, за които се иска регистрацията, спадат към класове 3, 14, 18, 23, 26 и 43 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г.

4 С решение от 27 август 2008 г. проверителят отхвърля заявката за регистрация с мотива, че заявената марка противоречи на обществения ред или на добрите нрави по смисъла на член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 40/94 (понастоящем член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009) във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009).

5 На 20 октомври 2008 г. жалбоподателят обжалва решението на проверителя.

6 С решение от 5 март 2010 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата. Апелативният състав установява преди всичко, че заявената марка се състои в точно изображение на герба на някогашния Съюз на съветските социалистически републики (СССР). Като се опира на законодателството и административната практика в Унгария, Латвия и Чешката република, апелативният състав приема, че символите, свързани с някогашния СССР, ще се възприемат като противоречащи на обществения ред и на добрите нрави от съществена част от съответните потребители, а именно потребителите като цяло, живеещи в частта от Европейския съюз, която е била под съветския режим. Въз основа на това апелативният състав стига до извода, че заявената марка противоречи на член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, що се отнася до територията на Унгария и на Латвия. Впрочем според апелативния състав от член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва, че е достатъчно един знак да се счита за противоречащ на обществения ред или на добрите нрави в една-единствена държава членка, за да се откаже регистрацията му. При тези обстоятелства апелативният състав заключава, че следва да се откаже регистрацията на марката по силата на член 7, параграф 1, буква е) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

Искания на страните

7 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

8 СХВП моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

9 Жалбоподателят се позовава на две правни основания, първото от които е изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква е) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, а второто — от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на правната сигурност.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква е) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009

10 Първото правно основание съдържа две части. Първата част е изведена от грешка при прилагане на правото, допусната от апелативния състав при тълкуването на член 7, параграф 1, буква е) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009. Втората част е изведена от грешка в преценката, допусната от апелативния състав при прилагането на същите разпоредби по отношение на заявената марка.

По първата част, изведена от грешка при прилагане на правото при тълкуването на член 7, параграф 1, буква е) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009

— Доводи на страните

11 На първо място, жалбоподателят поддържа, че обратно на изводите на апелативния състав, от член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 не следва, че трябва да бъде отказана регистрацията на знак, ако за него се отнася абсолютно основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1 от същия регламент, само в една част от Съюза.

12 Всъщност според жалбоподателя член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 има друга цел. Тази разпоредба се прилагала, когато някои национални правни системи не предвиждат разпоредби, съответстващи на всяко от абсолютните основания за отказ, предвидени в член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009,

или предвиждат допълнителни основания за отказ по отношение на тези, предвидени в посочената по-горе разпоредба. Вследствие на прилагането ѝ, независимо от предвидените в различните държави членки абсолютни основания за отказ, единствените относими към производството по регистрация на марка на Общността основания били изброените в член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009.

13 Жалбоподателят счита, че позицията му се подкрепя от използването на думите „независимо че“ в член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009. Всъщност подържаното от апелативния състав тълкуване на посочената разпоредба предполагало тълкуване на тези думи като означаващи „когато“, „ако“ или „достатъчно е да“, поради което почивало на погрешен прочит.

14 Жалбоподателят добавя, че ако член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 се отнася за всички абсолютни основания за отказ, предвидени в член 7, параграф 1 от същия регламент, тълкуването му от апелативния състав не можело да се приложи към всяко от тези основания, и по-конкретно към предвиденото в член 7, параграф 1, буква б) от посочения по-горе регламент.

15 На второ място, като се опира на тълкуването си на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, жалбоподателят твърди, че обратно на приетото от апелативния състав понятията „обществен ред“ и „добри нрави“, съдържащи се в член 7, параграф 1, буква е) от същия регламент, трябва да се тълкуват като отнасящи се за обществения ред и добрите нрави в Съюза. Следователно съдържанието на тези понятия трябвало да се анализира по отношение на правото на Съюза, на целите и основните принципи, на които то почива и към които всички държави членки се присъединяват, както и по отношение на международните конвенции като Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). За разлика от това законодателството, обществените ред и добрите нрави в различните държави членки, които могат да са различни от съществуващите на равнището на Съюза, били неотносими.

16 В това отношение жалбоподателят твърди, че за разлика от националните марки ролята на марката на Общността е да участва в развитието на икономическата дейност в общия пазар. Следователно по силата по-специално на съображения 2—4 от Регламент № 207/2009 марката на Общността се уреждала от единно право на Съюза, ползвала се от еднаква защита и произвеждала действието си на цялата територия на Съюза.

17 Също така, съгласно съображение 12 от Регламент № 207/2009, СХВП била независим орган, който действа в рамките на правото на Съюза. При тези обстоятелства жалбоподателят счита, че както СХВП, така и съдът на Съюза са длъжни да прилагат посочения регламент въз основа на политика, независима от тази на всяка от държавите членки, взети поотделно.

18 От друга страна, подходът, изразяващ се в отчитането на обществения ред и добрите нрави в различните държави членки, би утежнил прекомерно производството по регистрация на марка на Общността във вреда на заявителя. Също така този подход би принудил заявителя на марка, която противоречи на обществения ред или на добрите нрави само в една от 27-те държави — членки на Съюза, да получи и поддържа 26 национални регистрации. Това важало в още по-голяма степен, тъй като, в случай че по силата на член 110, параграф 2 от Регламент № 207/2009 може да се забрани използването на марка на Общността, наред с другото по силата на наказателното право на тази държава, това обстоятелство не обосновава лишаването на съответния притежател на марката на Общността от неговите права.

19 Жалбоподателят счита, че позицията му се подкрепя от съдебната практика, съгласно която общностният режим на марките представлява самостоятелна система, чието прилагане е независимо от която и да било национална правна система. Всъщност тази съдебна практика предполага, че не следва да се вземат предвид данните, произхождащи от държавите членки, нито съвместимостта на използването на марката на Общността с наказателното право на същите тези държави.

20 При условията на евентуалност, дори да се предположи, че Общият съд би приел, че следва да се вземат предвид обществените ред и добрите нрави в държавите членки, взети поотделно, жалбоподателят поддържа, че при извършваната от СХВП проверка трябва да се държи сметка за всички държави членки или за някои групи от тях, а не само за тези, които СХВП предпочете да посочи. В частност следва да се „упражни уравновесяване“, като гледната точка на една държава членка или на група от държави членки не трябва да се налага на целия Съюз.

21 СХВП оспорва основателността на доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

22 На първо място, съгласно съдебната практика член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 трябва да се тълкува в смисъл, че регистрацията на марка трябва да бъде отказана, ако за нея се отнася предвидено в член 7, параграф 1 от същия регламент основание за отказ в част от Съюза. Евентуално тази част може да се състои от една-единствена държава членка (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 юни 2006 г., по дело Storck/СХВП, C-25/05 P, Recueil, стр. I-5719, точки 81 и 83).

23 Относно доводите на жалбоподателя, с които се оспорва посоченото тълкуване, следва да се отбележи преди всичко, че това тълкуване не противоречи на текста на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009. Всъщност използването на думите „независимо че“ в тази разпоредба предполага, че ако за един знак се отнася абсолютно основание за отказ само в една част от Съюза, това не е пречка за прилагането на член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009. Така съгласно прочита на параграф 1 във връзка с параграф 2 на член 7 от посочения регламент трябва да се откаже регистрацията на марка, когато за нея се отнася абсолютно основание за отказ на цялата територия на Съюза или, ако случаят е такъв — само на част от тази територия.

24 По-нататък, макар член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 да е формулиран общо, от текста му не следва, че предвиденото в него правило трябва да се прилага непременно към всяко от основанията, изброени в член 7, параграф 1 от посочения регламент. Впрочем относно предвиденото в член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 абсолютно основание за отказ, посочено поспециално от жалбоподателя, е напълно възможно един знак да е лишен от отличителен характер само в част от Съюза по-конкретно поради факта че има семантично съдържание само в някои езици или вследствие на различните практики, свързани с търговията на разглежданите стоки или услуги.

25 Накрая, следва да се отбележи, че ако предвидените в член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009 абсолютни основания за отказ са единствено относими в рамките на производството по регистрация на марка на Общността, независимо от абсолютните основания за отказ, предвидени в правото на държавите членки, това произтича от естеството на регламента като акт, който е задължителен във всички свои елементи и е пряко приложим във всяка държава членка. В това отношение текстът на посочената разпоредба предвижда изчерпателен списък на абсолютните основания за отказ и не препраща към тези, предвидени в правните системи на държавите членки. По същия начин в член 1 параграф 1 от Регламент № 207/2009 се уточнява, че марките на Общността се регистрират в съответствие с условията, които се съдържат в посочения регламент. Следователно предложеното от жалбоподателя тълкуване на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 не може да бъде възприето, доколкото би лишило от полезно действие посочения параграф.

26 При тези обстоятелства трябва да се направи изводът, че както е приел апелативният състав, от член 7, параграф 1, буква е) и параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва, че регистрацията на марка трябва да бъде отказана, когато противоречи на обществения ред или на добрите нрави в част от Съюза, като евентуално тази част може да се състои от една-единствена държава членка.

27 На второ място, относно въпроса дали понятията „обществен ред“ и „добри нрави“ трябва да се тълкуват само по отношение на обстоятелствата, които са общи за всички държави членки, или трябва да се вземат предвид и обстоятелствата,

които са специфични за държавите членки, взети поотделно, следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика основната функция на една марка е да установява търговския произход на стоката или на услугата, за да даде възможност на потребителя, който придобива стоката или получава услугата, която марката обозначава, при едно последващо придобиване или получаване да направи същия избор, ако опитът му се окаже положителен, или да направи друг избор, ако той се окаже отрицателен (Решение на Общия съд от 27 февруари 2002 г., по дело Eurocool Logistik/СХВП (EUROCOOL) T-34/00, Recueil, стр. II-683, точка 37).

28 Така една марка е предназначена да бъде използвана по отношение на потребителите на стоките или услугите, които тя обозначава.

29 Общият интерес, който е в основата на предвиденото в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009 абсолютно основание за отказ, е да се избегне регистрацията на знаци, които биха засегнали обществения ред или добрите нрави при подобно използване на територията на Съюза.

30 При тези обстоятелства наличието на абсолютното основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, трябва да се преценява по отношение на възприемането от средния потребител на стоките или услугите, за които е заявена регистрацията, който потребител се намира на територията на Съюза.

31 От една страна обаче, потребителите, които се намират на територията на Съюза, по дефиниция са на територията на една държава членка.

32 От друга страна, знаците, които могат да бъдат възприети от съответните потребители като противоречащи на обществения ред или на добрите нрави, не са едни и същи във всички държави членки, по-специално поради причини от езиково, историческо, социално или културно естество.

33 При това положение възприятието за това, че марка противоречи или не на обществения ред или на добрите нрави, е повлияно от обстоятелства, характерни за държавата членка, в която се намират потребителите, които са част от съответните потребители.

34 Ето защо следва да се приеме, че за прилагането на абсолютното основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, трябва да се вземат предвид не само обстоятелствата, които са общи за всички държави — членки на Съюза, но и обстоятелствата, които са специфични за държави членки, взети поотделно, и които могат да повлияят на възприятието от съответните потребители, намиращи се на територията на тези държави.

35 Този извод не се опровергава от доводите на жалбоподателя.

36 Така, на първо място, общностният режим на марките несъмнено представлява самостоятелна система, която се прилага независимо от която и да било национална правна система (вж. Решение на Общия съд от 13 септември 2005 г., по дело Sportwetten/СХВП — Intertops Sportwetten (INTERTOPS) T-140/02, Recueil, стр. II-3247, точка 31 и цитираната съдебна практика). Това обстоятелство предполага по-специално, че наличието на абсолютното основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, трябва да се преценява във всички случаи според предвиденията в тази разпоредба критерий, тълкуван по отношение на възприятието от съответните потребители, намиращи се на територията на Съюза или на част от тази територия. За разлика от това самостоятелният характер на общностния режим на марките допуска отчитането на обстоятелствата, които са специфични за държави членки и които могат да повлияят на това възприятие.

37 В този контекст, що се отнася до посочените от апелативния състав в обжалваното решение законодателство и административна практика в някои държави членки, следва да се отбележи, че тези данни са взети предвид не поради нормативната им стойност, а като фактически индикации, позволяващи да се прецени възприемането от съответните потребители, намиращи се във въпросните държави членки, на символи, свързани с някогашния СССР. При тези

обстоятелства не може да се счита, че апелативният състав не е зачел в това отношение самостоятелния характер на общностния режим на марките.

38 На второ място, целта, състояща се в развиването на общия пазар, не обосновава засягането на обществения ред или на добрите нрави в част от този пазар.

39 На трето място, доколкото от член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009 следва, че СХВП извършва служебна проверка на фактите, не може да се счита, че изложеното в точка 34 по-горе тълкуване утежнява прекомерно производството по регистрация във вреда на заявителя. Всъщност СХВП следва да провери наличието на абсолютните основания за отказ. По-нататък заявителят следва да представи своето становище по възраженията, които действително е повдигнал проверителят при приключване на неговата проверка.

40 На четвърто място, необходимостта от получаване и поддържане на националните регистрации, когато за дадена марка се отнася предвидено в член 7, параграф 1 от Регламент № 207/2009 абсолютно основание за отказ само в част от Съюза, е пряка последица от единния характер на марката на Общността, предвиден в съображение 3 от Регламент № 207/2009, както и в член 1 параграф 2 от него. Следователно това обстоятелство е неразделно свързано със структурата на посочения регламент.

41 На пето място, член 110, параграф 2 от Регламент № 207/2009 се отнася до забраната за използване на марка на Общността, която е предмет на регистрация. Следователно на тази разпоредба не може да се прави позоваване в рамките на проверката за наличието на абсолютно основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, която предхожда регистрацията на марката.

42 Предвид всичко изложено по-горе следва да се направи изводът, че апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, от една страна, че по силата на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 трябва да бъде отказана регистрацията на знак, ако за него се отнася предвиденото в член 7, параграф 1, буква е) от същия регламент абсолютно основание за отказ само в една част от Съюза, включително, ако случаят е такъв, в една-единствена държава членка, и от друга страна, че за тълкуването на понятията „обществен ред“ и „добри нрави“ следва да се вземат предвид данните, специфични за държавите членки, взети поотделно.

43 Следователно първата част на първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

По втората част, изведена от грешка в преценката при прилагането на член 7, параграф 1, буква е) и параграф 2 от Регламент № 207/2009 по отношение на заявената марка

— Доводи на страните

44 Като се опира на тълкуването си на член 7, параграф 1, буква е) и параграф 2 от Регламент № 207/2009, изложено в рамките на първата част, жалбоподателят твърди, че заявената марка не противоречи на обществения ред или на добрите нрави в Съюза и че следователно не е трябвало да бъде отказана регистрацията ѝ.

45 В това отношение жалбоподателят твърди, че за разлика от свастиката, политическата конотация на герба на някогашния СССР се е смекчила и се е преобразувала в провокативна конотация, свързана с понятието за авангард, така че заявената марка е придобила „нов отличителен характер“.

46 Жалбоподателят добавя, че отличителният знак, който представлява заявената марка, не е забранен в нито една държава — членка на Съюза, като впрочем през 2005 г. Комисията е отхвърлила искане за обща забрана на комунистическите символи. Обстоятелството, че използването на някои от тези символи евентуално подлежи на санкциониране в Унгария и Литва, било неотносимо в рамките на производството по регистрация.

47 Накрая, жалбоподателят твърди, че не е изключено забраните за използване на символи като заявената марка, предвидени в унгарското и латвийското право, да противоречат на ЕКПЧ.

48 СХВП оспорва основателността на доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

49 Съгласно член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009 се отказва регистрацията на марките, които противоречат на обществения ред или на добрите нрави.

50 От изложеното в рамките на първата част на настоящото правно основание е видно, че проверката за противоречието на знак с обществения ред или с добрите нрави трябва да се извършва по отношение на възприемането на този знак от съответните потребители, намиращи се в Съюза или в част от него, при използването на знака като марка. Частта от Съюза може да се състои евентуално от една-единствена държава членка.

51 Преди всичко в случая не е оспорено, че съответните потребители са широкият кръг потребители. Ето защо, както правилно отбелязва апелативният състав в точка 37 от обжалваното решение, следва да се вземе предвид възприятието от средния потребител в рамките на тези потребители, който притежава нормални равнища на чувствителност и толерантност.

52 Изводът на апелативния състав, че заявената марка противоречи на обществения ред или на добрите нрави, е основан по-специално на проверката на данните относно положението в Унгария поради определящото влияние, упражнявано върху тази държава от някогашния СССР в по-новата история.

53 Апелативният състав се позовава на първо място на член 269/B от 1978. évi IV. törvény a Büntető Törvénykönyvről (Закон № IV от 1978 г. за Наказателния кодекс, наричан по-нататък „унгарският наказателен кодекс“), озаглавен „Използване на символи на деспотизъм“. Тази разпоредба предвижда следното:

„(1) Който

a) разпространява

b) използва пред широка публика

c) показва публично

свастика, знак SS, кръстосани стрели, сърп и чук, червена петолъчна звезда или символ, който ги изобразява, извършва престъпление и се наказва с глоба, ако не подлежи на по-тежко наказание.

(2) Не се наказват лицата, които извършат посоченото в параграф 1 деяние с цел разпространение на познания, за целите на образованието, науката или изкуството, или с цел предоставяне на информация за исторически или съвременни събития.

(3) Разпоредбите на параграфи 1 и 2 не се прилагат за сегашните официални отличителни знаци на държавите.“

54 Апелативният състав уточнява, че съгласно коментара към унгарския наказателен кодекс един символ обозначава идея, лице или събитие и съдържа знак или изображение, замислени, за да създадат връзка между посочения знак и обозначената идея, лице или събитие. Освен това публичното използване обхваща хипотезата на знак, който се съдържа като марка върху продукт, когато продуктът се разпространява на пазара.

55 На второ място, апелативният състав се позовава на Насоките за Magyar Szabadalmi Hivatal (унгарското патентно ведомство), понастоящем, от 1 януари 2011 г., Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (унгарската служба за интелектуалната собственост), съгласно които знаците, съдържащи „символи на деспотизъм“, се считат за противоречащи на обществения ред.

56 С оглед на тези данни апелативният състав е счел, че заявената марка би била възприета като противоречаща на обществения ред или на добрите нрави от съответните потребители, намиращи се в Унгария, тъй като тя символизира някогашния СССР.

57 Относно основателността на този извод следва да се отбележи преди всичко, че в рамките на преценката за наличието на абсолютното основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, данните от националното право като разгледаните в случая от апелативния състав не са приложими поради нормативната им стойност и следователно не представляват правила, с които е обвързана СХВП. Всъщност, както бе напомнено в

точка 36 по-горе, общностният режим на марките представлява самостоятелна система, която се прилага независимо от която и да било национална правна система.

58 Тези данни обаче представляват фактически индиции, позволяващи да се прецени възприемането на определени категории знаци от съответните потребители, намиращи се в дадената държава членка.

59 Така в случая от разпоредбата на член 269/B от унгарския наказателен кодекс, тълкувана в доктрината и разяснена от административната практика, е видно, че унгарският законодател е счел за необходимо да забрани някои случаи на използване на „символи на деспотизъм“, сред които са сърп и чук и червена петолъчна звезда. Тази забрана, която се отнася и до използването на съответните знаци като марки, е скрепена със санкции в наказателното право.

60 Жалбоподателят обаче не оспорва извода на апелативния състав, че забраната за използване на „символи на деспотизъм“ като марки предполага възприемането им като противоречащи на обществения ред или на добрите нрави в Унгария.

61 Не е оспорено също така, че заявената марка възпроизвежда герба на някогашния СССР и че в нея се съдържат по-специално сърп и чук и червена петолъчна звезда.

62 При тези обстоятелства следва да се приеме, че апелативният състав не е допуснал грешка в преценката, като е установил, че използването като марка на заявената марка би било възприето от съществена част от съответните потребители, намиращи се в Унгария, като противоречащо на обществения ред или на добрите нрави по смисъла на член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009.

63 Доводите на жалбоподателя не могат да опровергаят този извод.

64 Така от изложеното по-горе е видно, че относно Унгария семантичното съдържание на герба на някогашния СССР не е смекчено, нито е преобразувано по начин, че този герб да не се възприема повече като политически символ. Всъщност, както посочва апелативният състав, съществена част от съответните потребители, намиращи се в Унгария, познава периода на определящо влияние на някогашния СССР.

65 Към това се прибавя фактът, че заявената марка само възпроизвежда герба на някогашния СССР и следователно не съдържа допълнителни елементи, които да смекчат или преобразуват семантичното съдържание на този символ.

66 В случая е неотносимо обстоятелството, че някои хипотези на използване на „символи на деспотизъм“ не са забранени в унгарското право. Всъщност от точки 27—29 и 50 по-горе следва, че проверката за наличие на абсолютно основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1, буква е) от Регламент № 207/2009, трябва да се извършва по отношение на начина, по който този знак би се възприемал при използването му като марка.

67 На последно място, Общият съд няма компетентност да преценява съвместимостта на разпоредбата на член 269/B от унгарския наказателен кодекс с ЕКПЧ. При всяко положение това обстоятелство не е относимо към случая доколкото от точки 57 и 58 по-горе е видно, че посочената разпоредба трябва да бъде взета предвид не поради нормативната ѝ стойност, а като фактическа индиция, позволяваща да се прецени възприятието от съответните потребители, намиращи се в Унгария.

68 За разлика от това съгласно член 6, параграф 3 ДЕС основните права, както са гарантирани от ЕКПЧ и както произтичат от общите конституционни традиции на държавите членки, са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи. Следователно зачитането на тези основни права представлява условие за законосъобразността на актовете на Съюза, сред които е обжалваното решение, и съдът на Съюза трябва да осигури тяхното зачитане.

69 В това отношение съгласно член 10, параграф 1 от ЕКПЧ всеки има право на свобода на изразяването на мнения, което право включва по-специално свободата да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти.

70 Съгласно член 10, параграф 2 от ЕКПЧ ползването на свободата на изразяване на мнения може да бъде обусловено от някои ограничения, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество по-специално в интерес на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, за предотвратяване на безредици или на престъпления или за защитата на морала.

71 Жалбоподателят обаче не представя нито един довод, с който да докаже, че отказът на регистрация на заявената марка представлява намеса в упражняването на свободата, гарантирана от член 10, параграф 1 от ЕКПЧ, която не отговаря на изискванията на параграф 2 на същия член. Следователно при всяко положение жалбоподателят няма основание да се позовава на ЕКПЧ в рамките на настоящия спор.

72 Предвид всичко изложено по-горе следва да се направи изводът, че апелативният състав не е допуснал грешка в преценката, като е установил, че във възприятието на съответните потребители, намиращи се в Унгария, заявената марка противоречи на обществения ред или на добрите нрави и че поради това трябва да бъде отказана регистрацията ѝ по силата на член 7, параграф 1, буква е) и параграф 2 от Регламент № 207/2009.

73 Ето защо втората част на първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователна, без да е необходимо да се преценяват другите данни, разгледани от апелативния състав, относно възприятието от съответните потребители в Латвия и в Чешката република.

74 Тъй като се отхвърлят двете части на първото правно основание, последното следва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на правната сигурност

Доводи на страните

75 Жалбоподателят поддържа, че апелативният състав е нарушил принципа на защита на оправданите правни очаквания и принципа на правната сигурност, тъй като е отказал регистрацията на заявената марка, докато СХВП е допуснала регистрацията на неговата марка № 3958154, която се отнася до същия знак и е разгледана при същите условия като заявената марка. Всъщност, като е регистрирала марка № 3958154 СХВП мълчаливо е предоставила на жалбоподателя точни и безусловни уверения за годността за регистрация на съответния знак.

76 В този контекст жалбоподателят оспорва довода на апелативния състав, че регистрацията на марка № 3958154 била резултат от грешка. Всъщност не следвало заявителят да определя дали е надежден резултатът от проверката. Напротив, СХВП следвало да извърши задълбочена и подходяща преценка и да приложи ясно и недвусмислено Регламент № 207/2009.

77 Жалбоподателят добавя, че доколкото му е известно, процедурата по разглеждане на марка № 3958154 не е опорочена от никаква грешка.

78 СХВП оспорва основателността на доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

79 Съгласно съдебната практика законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на Регламент № 207/2009 според неговото тълкуване от съда на Съюза, а не въз основа на предходната практика на СХВП при вземане на решения (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 февруари 2002 г., по дело Streamserve/СХВП (STREAMSERVE) T-106/00, Recueil, стр. II-723, точка 66).

80 Следователно жалбоподателят няма основание да претендира, че като е регистрирала неговата марка № 3958154, СХВП му е предоставила уверения относно годността за регистрация на заявената марка. A fortiori жалбоподателят не може надлежно да се позовава в това отношение на нарушение на принципа на правната сигурност.

81 Впрочем независимо от въпроса дали регистрацията на марка № 3958154 е резултат от грешка, разглеждането на първото правно основание не даде възможност да се установи, че обжалваното решение, което е единственото решение, предмет на настоящото производство по обжалване, е опорочено от някакво нарушение на Регламент № 207/2009.

82 При тези обстоятелства следва да се отхвърли второто правно основание, а следователно и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

83 Съгласно член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на СХВП.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Couture Tech Ltd да заплати съдебните разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 септември 2011 година.

Подписи